

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 49179-03-18 פלוני נ' פלונית

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 2

בפני כבוד הרשמת בכירה ציפי כהן אביטן

מבקש פלוני
ע"י ב"כ עוה"ד איתי ביטון

נגד

משיבה פלונית
ע"י ב"כ עוה"ד רותם גליקסברג

החלטה

בקשה נוספת להטלת עיקול זמני עד לסך של 1,000,000 ₪.

רקע עובדתי ודיוני:

מכתבי הטענות שבתיק זה ובתיקים הקשורים עולה הרקע העובדתי כדלקמן:

1. בין המבקש למשיבה מתנהל סכסוך חריף בנוגע לשלושת ילדיהם הקטינים: א'- יליד XXXX, ב'- יליד XXXX וג'- ילידת XXXX (להלן: "הקטינים").
2. התובענה שבתיק זה עניינה תובענה נזיקית ע"ס של 1,000,000 ₪, אשר הוגשה ע"י המבקש כנגד המשיבה.
3. בד בבד עם הגשת התביעה, ביום 22.3.2018, הגיש המבקש בקשה להטלת עיקול זמני.

ביום 27.3.2018 ניתנה החלטה ע"י כב' הרשמת הבכירה מייטל חלפון-נזיראן הדוחה הבקשה להטלת עיקול זמני. (להלן: "ההחלטה הקודמת").

בהחלטה האמורה קבעה כב' הרשמת חלפון-נזיראן כי:
"אין בתצהיר המבקש התייחסות למצבה הכלכלי של המשיבה, אסמכתאות בנדון או פרטים אחרים המלמדים על קיומו של חשש להכבדה ובנסיבות העניין, לא שוכנעתי על בסיס ראיות מהימנות לכאורה כי קיים חשש סביר שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין.

בנוסף, בבחינת מאזן הנוחות, מצאתי כי הטלת העיקולים יפגעו פגיעה אנושה ביכולת המשיבה לכלכל עצמה וילדיהם של הצדדים. עוד יש לקחת בחשבון כי ביחס לסיכויי התביעה, בשלב מוקדם זה לא ניתן לקבוע מסמרות ביחס לסיכויי התביעה להתקבל. לפיכך, הבקשה במתכונתה הנוכחית- נדחית".

4. ביום 11.5.2020 הגיש המבקש בקשה נוספת למתן צווי עיקול, במסגרתה עתר להטיל עיקולים עד לסך של 1,000,000 ₪ על חשבונות בנק אשר ע"ש המשיבה וכן על חלקה של המשיבה בתמורה ממכירת ביתם המשותף של הצדדים ברחוב X, המצויה בידי עוה"ד.

5. בהחלטתי מיום 12.5.2020 קבעתי כי לא מצאתי שעלה בידי המבקש להראות קיומן של ראיות מהימנות לכאורה באשר לסכום התביעה וכי לא שוכנעתי כי מאזן הנוחות מצדיק מתן צו במעמד צד אחד, וזאת תוך ששקלתי את הנזקים העשויים להגרם לקטינים כתוצאה מהטלת העיקולים.
 על כן, קבעתי בהחלטתי האמורה, כי, ככל שהמבקש עומד על בקשתו, תבוצע המצאה לידי המשיבה לצורך קבלת תגובתה.

6. לאחר שהוגשה תגובת המשיבה ביום 18.5.2020, נקבע דיון במעמד הצדדים ליום 27.5.2020.
 בדיון, אשר התקיים ביום 27.5.2020, נחקרו הצדדים על תצהיריהם וניתנו הוראות להגשת סיכומים בכתב.

7. במקביל להליכים המתנהלים בתיק זה, מתנהל בין הצדדים הליך בעניינם של הקטינים, אשר אף הוא הוגש ע"י המבקש ל"משמורת קטינים והסדרי ראייה – חינוך- [חוק הכשרות המשפטית](#) " (תיק תלה"מ 17-11-24384).

ההליך שבתיק זה וההליך שבתלה"מ 24384-11-17 קבועים לשמיעת ההוכחות בפני כב' השופט אטדגי- פריינטה ליום 1.7.2020.

המסגרת הנורמטיבית:

8. הנטל לשכנע את בית המשפט בחיוניות הטלת הצו ובהתקיימם של התנאים למתן צו עיקול זמני מוטל על מבקש העיקול.
(ר': [רע"א 8420/96 מרגליות נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות פ"ד נ"א \(3\) 789](#)).

9. עיקול זמני אינו ניתן על "דרך השגרה", וזאת נוכח חקיקת [חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו](#) וההכרה בזכות הקניין כזכות חוקתית (רע"א 5242/95 [סיגל שירותי אלקטרוניקה נ' דנבאר](#) (מיום 7.10.1995). ויש לבצע איזון אינטרסים ראוי בין המבקש ובין המשיב, כאשר יש לזכור "כי ההגנה על זכות הקניין על פי חוק היסוד אינה מיעדת רק להגן על קניינו של הנתבע, אלא אף על קניינו של התובע ועל בית המשפט, בבואו לערוך את האיזונים הדרושים בבקשה לסעד זמני, עליו לשקול את הצורך להגן על זכות הקניין של שני הצדדים גם יחד." (ר': [בש"א \(ת"א\) 6408/07 לוי זהבה נ' רביבי אורי](#) (מיום 25.3.2007)).

10. התנאים למתן צו עיקול זמני קבועים [בתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד – 1984](#) (להלן: "התקנות"), ואלו הם:

- א. קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה (תקנה 362 (א) לתקנות).
- ב. קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לחשש סביר שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין (תקנה 374 (ב) לתקנות)
- ג. מאזן הנוחות ומידתיות (תקנה 362 (ב) (1) לתקנות)
- ד. שיקולי יושר, ביניהם תום לב ושיהוי (תקנה 362 (ב) (2) לתקנות).

11. טרם מתן סעד זמני, על בית המשפט לבחון, אם כן, קיומם של מספר תנאים.
ראשית – באם עלה בידי מבקש הסעד להוכיח עילת תביעה רצינית המתבססת על זכות שלכאורה קנויה לו.
שנית – על בית-המשפט לשאול את עצמו אם קיימים שיקולים שלא להעתר לבקשה, לרבות העדר יושר וניקיון כפיים.
שלישית-על בית-המשפט לבדוק את מידת הנזק העשוי להיגרם לכל אחד מבעלי הדין, אם ניתן או לא ינתן הצו. ולאזן בין אינטרס המבקש לקבלת סעד זמני מידי לבין הפגיעה

האפשרות במשיב (ר'): ע"א 5095/93 פ.א. ארבן בע"מ נ' גב' א.ג.ר שותפות לבניין
ופיתוח, פ"ד מט(1), 730, [רע"א 2826/06](#) שלמה אליהו אחזקות בע"מ נ' ישעיהו לנדאו
אחזקות (1993) בע"מ (06.06.06).
בפסיקה נקבע כי קיימת מעין "מקבילית כוחות" בין תנאים אלו, באופן בו הוכחת קיומו
של אחד התנאים בעוצמה חזקה, מאפשרת הוכחת קיומו של התנאי האחר בעוצמה
נמוכה יותר, על-מנת לעבור את הרף הדרוש לשם קבלת הסעד הזמני (ר'): [רע"א 706/09](#)
קופת חולים מאוחדת נ' המרכז הכירורגי ירושלים, (10.03.09); [רע"א 6455/14](#) אחים
עופר הנדסה ופתוח בעמ נ' פיריון חברה להשקעות ופיתוח בעמ, (11.02.15).

12. עפ"י ההלכה הפסוקה, החלטות לסעדים זמניים, כמו גם החלטות ביניים, אינן סופיות,
וזאת לאור העובדה כי אלו ניתנו על סמך ראיות חלקיות וללא בירור עובדתי מלא. לפיכך,
נפסק שניתן לדון מחדש בעניינים אלה, ככל שנשתנו הנסיבות (ר'): [רע"א 127/83](#) בובו נ' בובו
ואח', פ"ד לו (1) 446. אך בנסיבות בהן נדחתה בקשה ע"י בית המשפט, ככל שלא חל
שינוי בנסיבות מאז הגשת הבקשה בהליך הקודם ולא התגלו עובדות חדשות, נוצר מעין
השתק עילה החוסם את דרכם של המבקשים להגיש את הבקשה מחדש (ר'): [ע"א 8166/11](#)
חברת אלי ראובן בניה והשקעות בע"מ (בפירוק) נ' נ.פ. אליה ובניו חברה קבלנית לבניין
(1972) בע"מ (12.03.15).

דיון והכרעה:

ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה:

13. אשר לשאלת קיומן של ראיות מהימנות לכאורה, לצורך מתן צו העיקול הזמני, די בכך
שהתביעה אינה טרדנית וקיימת שאלה רצינית שיש לדון בה.

"השאלה הראשונה שיש לדון בה נוגעת לטיב התביעה ולסיכוייה. לעניין זה, די בכך
ש"הוכח שהתביעה אינה טרדנית, וקיימת שאלה רצינית שיש לדון בה" (י' זוסמן סדרי
הדין האזרחי [8], בעמ' 616; ראו גם [רע"א 2430/91](#) טיב טירת צבי, שותפות רשומה
מקיבוץ טירת צבי, עמק בית שאן נ' דליקטיב הקניון ואח' [פורסם בנבו] [1], בעמ'
228). בשלב זה של בקשה לסעד זמני, אין צורך לפסוק באורח סופי בדבר צדקתו של מי
מן הצדדים... דומה כי יש בטיעונם של המבקשים כדי להעלות שאלות ממשיות הראויות
לדיון והכרעה".

(רע"א [7139/96](#) טריגוב נ' "טפחות" בנק למשכנתאות לישראל בע"מ, פ"ד נא(2) 661).

יחד עם זאת, נקבע בפסיקה לעניין אופן בחינת הראיות התומכות בבקשה לביטול עיקול
כי:

"עם חקיקת חוק יסוד כבוד האדם וחירותו שהכיר בזכות הקניין כזכות חוקתית, על

בית המשפט לייחס חשיבות רבה יותר מבעבר לאיכותן של הראיות הבאות לתמוך בבקשת העיקול ובכמותן..." (רע"א 5937, 5935/97 רוני סיני ו- 2 אח' נ' יעקב גלנץ ואח' פ"ד נב(1) 193, 197-198, (ע"א 8420/96 דן מרגליות נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות, פ"ד נא(3) 789).

14. כאן המקום להדגיש כי הקביעות שבהחלטה זו ניתנות במלוא הזהירות, בהתחשב באופיו של ההליך שבפני ובשלב בו מצוי בירורה של התובענה דנן, אשר נקבעה לשמיעת הראיות, ואין בהן כדי לקבוע מסמרות לעניין התביעה לגופו של עניין אשר עתידה להתברר בפני המותב הדן בתיק.

כאמור, כל שיש לבחון הוא באם עלה בידי המבקש להצביע על קיומו של שינוי נסיבות בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעילת התביעה.

15. המבקש בבקשתו נסמך על חוות דעתו של המטפל המשפחתי- מר פ' (להלן: **"המטפל"**), אשר הוגשה לתיק בית המשפט ביום 4.5.2020 (להלן: **"חוות הדעת"**) ואשר מוכיחה, לטענתו, קיומה של תופעת הניכור ההורי, אשר, לטענת המטפל, אינה ברת תיקון. לטענת המבקש, חוות דעת זו מוכיחה כי סיכויי התביעה להתקבל הינם ממשיים או למצער, אינם משוללי יסוד.

16. אין חולק כי שאלת קיומה של תופעת **"הניכור ההורי"** בעניינם של הצדדים טרם הוכרעה ע"י בית המשפט. אך, מבלי להכנס לגופן של טענות הצדדים בעניין זה, דבר המוטל, מטבע הדברים, על כתפיו של המותב הדן בתיק, לא שוכנעתי כי יש בחוות דעת זו כדי להוות שינוי נסיבות מאז מתן ההחלטה הקודמת.

17. ראשית, המטפל בחוות דעתו אינו מפנה **"אצבע מאשימה"** כלפי מי מההורים באשר לאחריותו בתופעת ה**"ניכור ההורי"**, אלא מציין כי **"מדובר בתופעת ניכור קשה של שלושה קטינים מאביהם המאופיינת בסרבנות קשר עיקשת מצד שלושת הילדים לכל קשר מכל סוג עם האב. רגשי טכני דיגיטלי או פיזי"**.

עוד מציין המטפל כי **"מדובר במקרה מורכב וקשה. אפשר לומר בשלב זה שהפרוגנוזה לחידוש הקשר במשפחת אפרגן נמוכה ביותר עד אפסית"**.

כב' בית הדין הרבני בפסק דינו הזמני מיום 22.2.2017 בעניינם של הצדדים ציין לעניין הניכור ההורי כי: **"קרוב לוודאי שהליך הגירושין תרם לניכור ההורי. ראוי שההורים יחשבו דרכם ויבדקו היטב עד כמה מגעת תרומתם למצבם של הילדים כיום"** (נספח ט') לכתב התביעה).

לאור האמור, לא מצאתי כי די בחוות דעת המטפל כדי להצביע על שינוי נסיבות לעניין סיכויי התובענה מאז מתן ההחלטה הקודמת.

המבקש בסיכומיו מפנה להפרות צווי בית משפט שביצעה המבקשת, לכאורה, לאחר הגשת כתב התביעה.

בשים לב כי המסגרת המשפטית והדיונית הינה המסגרת המפורטת בכתב התביעה, אין מקום להידרש ל"הפרות" אלו בעת בחינת קיומן של ראיות לכאורה לעילת התביעה במסגרת בירור מתן סעד זמני, אשר נועד במהותו להבטיח ביצועו של הסעד העיקרי.

18. למעלה מהצריך, אציין כי אף באשר לסכום העיקול, לא מצאתי כי עלה בידי המבקש להראות קיומן של ראיות לכאורה.

המבקש לא צירף אסמכתאות לכתב התביעה לנזקים הישירים הנטענים בכתב התביעה (לרבות, ימי עבודה, טיפול פסיכולוגי וכיוצא בזה).

באשר לנזקים הנטענים בכתב התביעה הכרוכים בהוצאות משפטיות (שכר טרחת עו"ד ותשלום ל"מכון שלם") המדובר בהוצאות שנלקחות בחשבון ע"י בית המשפט במסגרת ההליכים המשפטיים בהם "הוצאו" לכאורה.

אף ביחס לרכיב "עגמת הנפש", אותו העמיד המבקש בכתב התביעה ע"ס של 600,000 ₪, מפנה המבקש בבקשתו לפסקי דין שניתנו ע"י בתי משפט למשפחה (כב' השופט איריס ארבל-אסל בתלה"מ 58854-07-14 וע"י כב' השופט ארז שני בתלה"מ 51455-03-17), בהם נפסקו סכומי פיצויים כספיים בסך של 150,000-200,000 ₪. סכום העולה במידה ניכרת על הסכום לו עותר המבקש בכתב התביעה.

חשש סביר להכבדה על ביצוע פסק הדין:

19. לאחר שעיינתי המסמכים שהגישו הצדדים ובטענותיהם לא מצאתי כי עלה בידי המבקש להוכיח קיומו של שינוי נסיבות אף באשר לשאלת קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לחשש להכבדה על ביצוע פסק הדין.

20. המבקש בבקשתו מפנה לתצהירה של המשיבה, אשר הוגש במסגרת תביעת המזונות, ביום 20.1.2020, שם פירטה המשיבה את הכנסותיה והוצאותיה, ממנו עולה, לטענת המבקש, כי הוצאותיה החודשיות הינן גבוהות לאין ערוך מהכנסותיה, באופן אשר יוצר גרעון חודשי משמעותי, אשר הולך ומעמיק מידי חודש בחודשו, וזאת בנוסף, לטענתו, לתצהיר קודם אשר הגישה המשיבה ביום 15.10.2016 ובו טענה כי נקלעה למצב כלכלי קשה המצריך אותה ליטול הלוואות מבני משפחה וחברים.

עוד טוען המבקש, כי בנוסף למצבה הכלכלי הקשה הנטען של המשיבה, יש להוסיף את התנהלותה של המשיבה, אשר נוהגת להפר, פעם אחר פעם, צווים והחלטות שיפוטיות. התנהלות שיטתית, אשר לטענת המבקש, המשיכה ביתר שאת אף לאחר הגשת התביעה, תוך שמפנה להחלטות וצווים שונים שניתנו עי בית המשפט והופרו ע"י המשיבה.

21. המשיבה, מנגד, טוענת כי המשיב חייב לה כספים רבים הן בגין מזונות הקטינים בסך של למעלה מ-200,000 ₪, וזאת בשים לב כי המזונות שנקצבו ע"י בית המשפט המחוזי בהליך הפש"ר נמוכים מדמי המזונות שנפסקו ע"י בית המשפט והן בגין חוב לדמי שימוש ראויים בגין התקופה בה עשה שימוש בביתם המשותף של הצדדים וכן חובות בגין הוצאות משפט אשר לא שולמו על ידו עד כה.

22. עיון בתצהירי המשיבה, אשר הוגשו במסגרת תביעת המזונות ואשר אליהם מפנה המבקש בבקשתו, מעלה כי חל שיפור במצבה הכלכלי של המשיבה מאז הוגש התצהיר מיום 15.10.2016, במסגרתו הצהירה כי הכנסותיה עמדו ע"ס של כ-3,350 ₪ נטו בחודש ואף המבקש לא נשא בדמי המזונות באותה עת. בעוד מעיון בתצהיר מיום 15.1.2020, על מצורפיו, עולה כי כיום עומדת הכנסתה של המשיבה ע"ס של 11,000 ₪, כאשר לכך יש להוסיף את דמי המזונות שנקצבו ע"ס של 3,000 ₪ בחודש.

23. לכך יש להוסיף את טענותיה של המשיב בדבר דרישתה של המשיבה לקבלת דמי שימוש ראויים בגין התקופה, בה, לטענת המשיבה, עשה המבקש שימוש בלעדי בבית הצדדים (סעיף 49 לסכומי המשיבה). כאשר בעניין השכרת הבית לצד ג', כאשר נשאל על כך המבקש בחקירתו הנגדית השיב כי: **"הדירה מעולם לא היתה מושכרת" (בעמ' 8 לפרו' שורה 27)**, בעוד כב' השופט עמית כהן בדיון אשר התקיים ביום 4.4.2019 במסגרת תיק פש"ר התרשם בעניין זה כי המבקש **"מתאים את תשובותיו למה שהוא חושב שנוכח לומר והתרשמותי כי הדברים אינם מדויקים. כך אני סבור, כי כאשר היה צריך החייב לפרט הוצאות גבוהות בבית הדין הרבני, על מנת להצדק אי תשלום דמי שימוש ראויים לגרושה, פירט הוא...." (ר': בעמ' 21 לפרו' הדין בתיק פש"ר 16-04-16673)**.

24. יוער כי באשר לחוב הנטען ע"י המשיבה לעניין הפרש מזונות הקטינים, ספק באם ניתן "להסתמך" על כספים אלו בעת בחינת קיומו של יסוד ההכבדה, וזאת נוכח ההלכה המשפטית הנוגעת לקיזוז חוב מזונות קטינים.

25. המשיבה העידה כי בכוונתה לרכוש דירה בכספי התמורה שעתידה לקבל **(בעמ' 13 לפרו' שורות 15-19)**. על כן, ככל שתביעתו של המבקש תתקבל, נראה שיהיה לו מהיכן להפרע.

מאזן הנוחיות:

26. גם מקום בו מצא בית המשפט כי קיימות ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה ולחשש סביר להכבדה על ביצוע פסק הדין, נדרש הוא לבחון מידתיות הטלת הסעד הזמני

תוך בחינת הנזק שייגרם למבקש מקום בו לא יינתן הצו לעומת הנזק שייגרם למשיבה כתוצאה ממתן הצו.

27. לאחר שעיינתי באשר הובא בפני, לא שוכנעתי כי גם בעניין זה עלה בידי המבקש להצביע על שינוי נסיבות.

המשיבה העידה בחקירתה הנגדית כי בכוונתה לרכוש דירה בעיר Y ובשכר הדירה לממן את הדירה בה מתגוררת, יחד עם הקטינים (ר': חקירתה הנגדית של המשיבה בעמ' 13 לפרו' שורות 16-18).

בשים לב כי, נראה, שמזונות הקטינים אשר נקצבו במסגרת הליך הפש"ר אין בהם די כדי לספק את צרכי הקטינים עיקול הכספים, תוך שימנע מהמשיבה רכישת נכס, עשוי לפגוע בקטינים. לא ניתן אף להתעלם מהעיכוב שנוצר במכירת ביתם המשותף של הצדדים מאז יום 24.3.2017, כפי העולה מהחלטתו של כב' השופט עמית כהן מיום 4.4.2019 בתיק [פש"ר 16673-04-16](#) (נספח יז לסיכומי המשיבה), אשר אף ציין כי: "התמשכות ההליך גורמת נזק רב לנושים, אך, במקרה זה, במיוחד לגרושה הזכאית לסכום גבוה כבר יותר משנתיים, אך אינה זוכה לקבל את הסכום וכל זאת, כאשר החייב מחזיק בוילה בעומר, בה הוא מתגורר, לטענתו, לבדו (תוך שהוא משכיר חדר, אף זאת לטענתו)".

כאשר, מנגד, המבקש לא הצביע בבקשתו על שיעור הנזק שייגרם לו, ככל שלא יוטל העיקול.

שיקולי צדק:

28. בחקירתו הנגדית הרבה המבקש להשיב תשובות מתחמקות ו/או בחר שלא להשיב על השאלות כשטוען כי "אינו זוכר". התנהלותו זו של המבקש מעוררת תמיהות באשר לתום ליבו של המבקש בהגשת הבקשה.

בבחינת קיומו של התנאי בדבר תום הלב, לא ניתן להתעלם מהחלטתו של כב' השופט עמית כהן מיום 4.4.2019 בתיק פשר 16673-04-16, הדוחה ניסיונותיו של המבקש לממש את פסק הדין לטובת המשיבה, על מנת שזו תקבל חלקה בתמורה ממכירת הבית.

סוף דבר:

לאור האמור, הבקשה לעיקול זמני נדחית בזאת.

המבקש יישא בהוצאות המשיבה בסך של 3,500 ₪.

ניתנה היום, י"ז סיוון תש"פ, 09 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

ציפי כהן אביטן